

SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (peti senat)

z dne 14. januarja 2009*

V zadevi T-162/06,

Kronoply GmbH & Co. KG, s sedežem v Heiligengrabeju (Nemčija), ki jo zastopata
R. Nierer in L. Gordalla, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki sta jo najprej zastopala K. Gross in T. Scharf, nato
V. Kreuzschitz, K. Gross in T. Scharf, zastopniki,

tožena stranka,

* Jezik postopka: nemščina.

katere predmet je predlog za razglasitev ničnosti Odločbe Komisije 2006/262/ES z dne 21. septembra 2005 o državni pomoči C 5/2004 (prej N 609/2003) Nemčije za Kronoply (UL 2006, L 94, str. 50),

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (peti senat),

v sestavi M. Vilaras (poročevalec), predsednik, M. Prek in V. Ciučă, sodnika,
sodna tajnica: C. Kristensen, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 3. septembra 2008

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

- ¹ Tožeča stranka Kronoply GmbH & Co. KG je družba nemškega prava, ki izdeluje proizvode iz lesa.

- 2 Tožeča stranka je 28. januarja 2000 pri Investitionsbank des Landes Brandenburg (investicijska banka dežele Brandenburg, v nadaljevanju: ILB) vložila zahtevek za subvencijo do višine 77 milijonov DEM (39,36 milijona EUR) za program proizvodnje usmerjenih pramenskih plošč, katerih skupni predvideni strošek je 220 milijonov DEM (112,5 milijona EUR).
- 3 V skladu s členom 2(1) Uredbe Sveta (ES) št. 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena [88] Pogodbe ES (UL L 83, str. 1) je Zvezna republika Nemčija z dopisom z dne 22. decembra 2000 Komisiji priglasila načrt pomoči za naložbo, namenjeno tožeči stranki za projekt gradnje proizvodnega objekta za usmerjene pramenske plošče v višini 77 milijonov DEM, ki spada v večsektorski okvir projekta regionalnih pomoči za večje naložbene projekte (UL 1998, C 107, str. 7, v nadaljevanju: večsektorski okvir), kot je veljal v času nastanka dejstev. Komisija je to priglasitev vpisala v evidenco in obravnavala pod številko N 813/2000 (v nadaljevanju: postopek N 813/2000).
- 4 Na podlagi večsektorskega okvira se najvišji znesek dodeljene pomoči določi na podlagi izračuna, ki upošteva različne kazalce, zlasti stanje konkurence zadevnega sektorja, ki ga predstavlja dejavnik T, razdeljen na štiri stopnje: 0,25, 0,5, 0,75 in 1. Zvezna republika Nemčija je v obravnavanem primeru najprej priglasila projekt z dejavnikom T 1, ki se uporablja za projekte brez negativnih učinkov na konkurenco.
- 5 Zvezna republika Nemčija je po izmenjavi pisanj s Komisijo 19. junija 2001 spremenila priglasitev glede intenzivnosti pomoči. Komisiji je med drugim sporočila, da „se je odločila, da bo priglašeni dejavnik konkurence znižala z 1 na 0,75“. Dejavnik T 0,75 se uporablja za projekte, ki povečujejo zmogljivosti v sektorju, za katerega so značilni presežki strukturnih zmogljivosti in/ali trg v upadanju. Z uporabo dejavnika T 0,75 se je

intenzivnost pomoči znižala s 35 % na 31,5 %, in sicer s prvotno priglašeni 77 milijonov DEM (39,36 milijona EUR) na pomoč v skupnem znesku 69,3 milijona DEM (35,43 milijona EUR).

- 6 Komisija je 3. julija 2001 na podlagi člena 4(3) Uredbe št. 659/1999 sprejela odločbo, da dodelitvi pomoči ne nasprotuje, ki je bila 11. avgusta 2001 objavljena v Uradnem listu (UL C 226, str. 14).

- 7 Zvezna republika Nemčija je 3. januarja 2002 z dopisom vložila predlog za spremembo Odločbe Komisije z dne 3. julija 2001, ker je menila, da zadevnega trga ni mogoče šteti za trg v upadanju in je zato treba uporabiti dejavnik T 1 ter intenzivnost odobrene pomoči povečati z 31,5 na 35 % upravičenih naložbenih stroškov.

- 8 Komisija je 5. februarja 2002 z dopisom sporočila, da odločbe z dne 3. julija 2001 ne bo spremenila, ker je bila pomoč ocenjena na podlagi pravilnega izračuna vseh upoštevni meril.

- 9 Ker je tožeča stranka ta dopis štela za odločbo Komisije, je vložila tožbo za razglasitev ničnosti, ki jo je Sodišče prve stopnje s sklepom z dne 5. novembra 2003 v zadevi Kronoply proti Komisiji (T-130/02, Recueil, str. II-4857) zaradi neobstoja izpodbijane akta zavrglo kot nedopustno.

- 10 Zvezna republika Nemčija je z dopisom z dne 22. decembra 2003 Komisiji sporočila, da namerava na podlagi večsektorskega okvira tožeči stranki odobriti naložbeno subvencijo v znesku 3.936.947 EUR. Ta pomoč je bila vpisana v evidenco pod številko N 609/03.
- 11 Komisija je 18. februarja 2004 z dopisom obvestila Zvezno republiko Nemčijo, da je začela postopek iz člena 88(2) ES, ker utemeljeno dvomi v spodbujevalni učinek in nujnost dodatno priglašene pomoči.
- 12 Komisija je po prejemu stališč Zvezne republike Nemčije in tožeče stranke sprejela Odločbo 2006/262/ES z dne 21. septembra 2005 o državni pomoči št. C 5/2004 (prej N 609/2003) Nemčije za Kronoply (UL 2006, L 94, str. 50, v nadaljevanju: Odločba).
- 13 Uvodna izjava 42 Odločbe določa:

„Komisija je prišla do zaključka, da priglašena pomoč predstavlja državno pomoč v smislu člena 87(1) Pogodbe ES. Ker pomoč ne učinkuje kot spodbuda niti ni nujna, ni uporabna nobena izjema iz določb členov 87(2) in 87(3) Pogodbe ES. Pomoč je torej nedopustna pomoč za tekoče poslovanje in se je ne sme dodeliti.“

14 V členu 1 Odločbe je določeno:

„Državna pomoč v višini 3.936.947 EUR, ki jo je Nemčija v skladu s priglasitvijo N 609/2003 nameravala dodeliti podjetju Kronoply [...], ni združljiva s skupnim trgom.

Iz tega razloga se državna pomoč ne sme dodeliti.“

Postopek in predlogi strank

15 Tožeča stranka je 26. junija 2006 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila zadevno tožbo.

16 Na podlagi poročila sodnika poročevalca je Sodišče prve stopnje (peti senat) odločilo, da začne ustni postopek. Stranki sta na obravnavi z dne 3. septembra 2008 podali ustne navedbe in odgovorili na vprašanja Sodišča prve stopnje.

17 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

- Odločbo razglasi za nično;

- Komisiji naloži plačilo stroškov.

18 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

- tožbo zavrne;

- tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

19 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja pet tožbenih razlogov, prvič kršitev člena 253 ES, drugič kršitev določb Uredbe št. 659/1999, tretjič kršitev člena 87(3)(a) in (c) ES, člena 88 ES in Smernic o državni regionalni pomoči (UL 1998, C 74, str. 9,

v nadaljevanju: Smernice), četrtič obstoj očitnih napak Komisije pri ugotavljanju dejanskega stanja in petič obstoj očitnih napak Komisije pri presoji dejstev in zlorabo pooblastil.

Tožbeni razlog kršitve člena 253 ES

Trditve strank

- 20 Tožeča stranka po eni strani trdi, da ne razume utemeljitve Komisije v delu, kjer Odločba vsebuje „razkorak“ v smislu logike razmišljanja institucije, saj zanika obstoj spodbujevalnega učinka, ne da bi preverila, ali takšen učinek obstaja na podlagi meril, ki jih je sama določila. V skladu z določbami Smernic naj bi spodbujevalni učinek obstajal, če je zahtevek za pomoč vložen pred izvedbo projekta, kar naj bi vsekakor bilo v obravnavanem primeru. Ker Komisija tega dejstva ni omenila, naj bi napačno ugotovila dejansko stanje in Odločbo pomanjkljivo obrazložila.
- 21 Tožeča stranka po drugi strani zatrjuje, da Komisija ni preučila možnosti, ki izrecno izhaja iz sodne prakse Sodišča prve stopnje, da lahko že odobreno in dodeljeno pomoč spremeni, saj je v Odločbi zahtevala, naj se obravnava drug naložbeni projekt, ki bi bil podlaga za novo pomoč. Iz tega naj bi izhajala pomanjkljiva obrazložitev Odločbe.

22 Komisija predlaga, naj se tožbeni razlog, ki ga navaja tožeča stranka, zavrne.

Presoja Sodišča prve stopnje

23 Iz opredelitve in vsebine trditev tožeče stranke v utemeljitev dveh očitkov iz tožbenega razloga kršitve člena 253 ES izhaja, da se navedena očitka ne nanašata na neobstoje obrazložitve ali na pomanjkljivo obrazložitev, ki je bistvena kršitev procesnih zahtev iz člena 230 ES. Zadevna očitka se dejansko zamenjmeta s kritiko utemeljenosti Odločbe in torej materialno zakonitostjo tega akta, ki naj bi bil nezakonit predvsem zaradi domnevne kršitve Komisije člena 87 ES in Smernic, natančneje zaradi napačne presoje spodbujevalnega učinka in nujnosti sporne pomoči ter domnevne zlorabe pooblastil tožene stranke.

24 V zvezi s tem je značilno, da so očitki Komisiji glede neupoštevanja datuma vložitve prvotnega zahtevka za pomoč in možnosti spremembe že dodeljene in odobrene pomoči, ki ji jo priznava Sodišče prve stopnje, izrecno ponovljeni v navedbah tožeče stranke, s katerimi ta želi dokazati napačno presojo spodbujevalnega učinka in nujnosti sporne pomoči ter domnevno zlorabo pooblastil.

25 V vsakem primeru je treba ugotoviti, da obrazložitev iz Odločbe izpolnjuje zahteve iz člena 253 ES v smislu razlage sodne prakse.

- 26 Glede na ustaljeno sodno prakso mora biti obrazložitev, ki je zahtevana v členu 253 ES, prilagojena vrsti obravnavanega akta ter mora jasno in nedvoumno odražati razloge institucije, ki je akt izdala, tako da se lahko stranke seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in da pristojno sodišče izvrši nadzor. Zahtevo po obrazložitvi je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti vsebino zadevnega akta, lastnosti podanih razlogov in interesa za pojasnilo, ki ga imajo lahko naslovniki ali druge osebe, ki jih ukrep neposredno in posamično zadeva. V obrazložitvi ni treba podrobno navesti vseh upoštevni dejanskih in pravnih okoliščin, saj se vprašanje, ali obrazložitev izpolnjuje zahteve iz člena 253 ES, nanaša ne le na besedilo tega člena, ampak tudi na njegov okvir in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje (sodbe Sodišča z dne 13. marca 1985 v zadevi Nizozemska in Leeuwarder Papierwarenfabriek proti Komisiji, 296/82 in 318/82, Recueil, str. 809, točka 19; z dne 14. februarja 1990 v zadevi Delacre in drugi proti Komisiji, C-350/88, Recueil, str. I-395, točki 15 in 16, in z dne 29. februarja 1996 v zadevi Belgija proti Komisiji, C-56/93, Recueil, str. I-723, točka 86).
- 27 Iz uvodne izjave 42 Odločbe izhaja, da Komisija ukrep, ki so ga nemške oblasti priglasile 22. decembra 2003, šteje za nedopustno pomoč za tekoče poslovanje, ki se je ne sme dodeliti zaradi neobstoja spodbujevalnega učinka in nujnosti.
- 28 Ugotoviti je treba, da je Komisija v Odločbi izrecno obrazložila odločitev glede neobstoja spodbujevalnega učinka in nujnosti sporne pomoči.
- 29 Zlasti je treba opozoriti, da je Komisija z izrecnim sklicevanjem na sklep Kronoply proti Komisiji, naveden v točki 9 zgoraj, navedla, da je zastopala stališče, da lahko država članica priglasí nadaljnjo pomoč ali spremeni že odobren projekt ali različne dele

državne pomoči za določen projekt in Komisija lahko to odobri, če je mogoče za vsak del dokazati spodbujevalni učinek in nujnost (uvodna izjava 24 Odločbe).

- 30 Komisija se v uvodni izjavi 28 Odločbe sklicuje tudi na točko 4.2 Smernic, v skladu s katero je treba domnevati spodbujevalni učinek pomoči, če je prejemnik pomoči vlogo za pomoč vložil pred začetkom izvajanja projekta. Iz uvodnih izjav 24 in od 26 do 35 Odločbe izhaja, da je Komisija pogoj spodbujevalnega učinka pomoči dejansko preizkusila, saj je obrazložila, zakaj posebne okoliščine te zadeve dovoljujejo, da se domneva iz točke 4.2 Smernic ovrže ter zaključi, da ni spodbujevalnega učinka.
- 31 Komisija je v uvodnih izjavah 24 in od 36 do 39 Odločbe jasno navedla tudi razloge, zaradi katerih je zaključila, da sporna pomoč ni nujna.
- 32 Iz tega izhaja, po eni strani, da je bila tožeča stranka popolnoma sposobna razumeti razloge, ki so Komisijo privedli do tega, da je sporno pomoč razglasila za nezdržljivo s skupnim trgom, tako kot je razvidno tudi iz obsežnih izvajanj v vlogah tožeče stranke, namenjenih domnevno napačni presoji Komisije o spodbujevalnem učinku in nujnosti sporne pomoči, in, po drugi strani, da lahko Sodišče prve stopnje svoj nadzor izvaja.
- 33 Zaradi tega je treba tožbeni razlog glede kršitve člena 253 ES zavrnil.

Tožbeni razlog glede kršitve določb Uredbe št. 659/1999

Trditve strank

34 Tožeča stranka meni, da člen 9 Uredbe št. 659/1999 daje pravno podlago za spremembo in zlasti povišanje že dodeljene pomoči ter da je Komisija v obravnavanem primeru kršila določbe te uredbe.

35 Tožeča stranka trdi, da če Svet podeli Komisiji pooblastila, da lahko razveljavi odločbo in naloži vračilo pomoči v primeru, da so posredovani podatki napačni, mora biti slednja *a fortiori* pooblaščen, da dodeljeno pomoč spremeni in poviša. Sprememba in povišanje pomoči naj bi namreč za pravice strank predstavljali manjšo škodo od razveljavitve.

36 Komisija predlaga, naj se tožbeni razlog, ki ga navaja tožeča stranka, zavrne.

Presoja Sodišča prve stopnje

37 Čeprav tožeča stranka zatrjuje kršitev „določb“ Uredbe št. 659/1999, navaja v razlogih le člen 9 te uredbe.

38 Člen 9 Uredbe št. 659/1999, naslovljen „Razveljavitev odločbe“, določa:

„Komisija lahko razveljavi odločbo, ki jo je sprejela na podlagi člena 4(2) ali (3) ali člena 7(2), (3) in (4), potem ko je zadevni državi članici omogočila, da predloži svoje pripombe, če je odločba temeljila na napačnih podatkih, ki so bili pridobljeni med postopkom in so odločilno vplivali na sprejetje te odločbe. Preden Komisija prekliče odločbo in sprejme novo, sproži formalni postopek preiskave na podlagi člena 4(4). Členi 6, 7 in 10, člen 11(1) ter členi 13, 14 in 15 se uporabljajo smiselno.“

39 Že samo iz dobesednega branja člena 9 Uredbe št. 659/1999 izhaja, da je njegov izključni namen ta, da Komisiji podeli pravico razveljavitve njenih odločb, ki se uporabi le v primeru, da so ji bili posredovani napačni podatki, ta institucija pa je na njihovi podlagi sprejela odločbo, s katero je ugotovila neobstoj pomoči ali pomoč označila za združljivo s skupnim trgom.

40 Vendar, kot je Komisija pravilno poudarila, je tožeča stranka v tožbi izrecno priznala, da „v obravnavanem primeru to ni tako, ker posredovani podatki niso bili napačni“. Vseeno je treba poudariti, da v obravnavanem primeru tožeča stranka Komisiji ne očita, da svoje Odločbe z dne 3. julija 2001 ni razveljavila.

41 Utemeljevanje „*a fortiori*“ tožeče stranke v resnici pomeni, da se iz člena 9 Uredbe št. 659/1999 izpelje možnost, da lahko Komisija na podlagi tega člena sprejme odločbo,

s katero potrdi spremembo že dodeljene in odobrene pomoči, česar pa Sodišče prve stopnje ne more sprejeti, saj izhaja iz posebej široke razlage tega člena, ki je očitno *contra legem*.

42 Vsekakor pa, tudi če bi bilo člen 9 Uredbe št. 659/1999 mogoče šteti za ustrezno pravno podlago za sprejetje zgoraj navedene odločbe, to ne bi pomenilo, da bi bile vse dopolnilne pomoči, priglašene Komisiji, tako kot v obravnavanem primeru, nujno združljive s skupnim trgov.

43 Zaradi teh okoliščin je treba tožbeni razlog glede kršitve določb Uredbe št. 659/1999 zavrniti.

Tožbeni razlog glede kršitve člena 87(3)(a) in (c) ES in člena 88 ES ter Smernic

Trditve strank

– Neobstoj spodbujevalnega učinka

44 Prvič, tožeča stranka poudarja, da je za izpolnitev merila, da ima pomoč spodbujevalni učinek, v skladu s točko 4.2, tretji odstavek, Smernic dovolj, da prejemnik pomoči zahtevek za pomoč vloži pred začetkom izvajanja projekta. To edino merilo naj bi bilo

v obravnavanem primeru izpolnjeno, če bi bil zahtevek za pomoč pred pristojnim nacionalnim organom vložen 28. januarja 2000, torej pred začetkom izvajanja del za izvedbo projekta. Čeprav se je Komisija v Odločbi sklicevala na merilo iz točke 4.2 Smernic, naj ne bi preučila spodbujevalnega učinka glede na trenutek, v katerem je tožeča stranka projekt priglasila nacionalnim organom, ampak glede na trenutek, v katerem je država članica priglasila sporno pomoč, zaradi česar naj bi Komisija kršila zadevne določbe.

45 Pristop Komisije v Odločbi – tako glede upoštevanja trenutka priglasitve kot tudi dejstva, da naj bi se projekt izvajal pred priglasitvijo – naj ne bi bil ustrezen za presojo spodbujevalnega učinka, naj bi bil v nasprotju s sodbo Sodišča prve stopnje z dne 14. maja 2002 v zadevi Graphischer Maschinenbau proti Komisiji (T-126/99, Recueil, str. II-2427) in naj bi prezrl ekonomsko stvarnost.

46 Drugič, tožeča stranka opozarja, da je zaprosila za pomoč v višini 77 milijonov DEM, kar predstavlja 35 % naložbenih stroškov, od ILB pa je pridobila 69,3 milijona DEM, kar predstavlja 31,5 % celotne naložbe. Zahtevek tožeče stranke naj bi tako ostal dopusten do višine 7,7 milijona DEM oziroma 3,5 % celotne naložbe, ker upravni postopek glede ugovora pred ILB še ni končan.

47 Trdi, da je Komisija v Odločbi napačno menila, da je prvotni zahtevek pomoči „izčrpan“ zaradi sprejetja Odločbe z dne 3. julija 2001, ker se ta nanaša zgolj na del zaprosene pomoči. Tožeča stranka dodatno navaja, da je bila Odločba sprejeta kot odgovor na „zahtevek za spremembo“, kot je to s priglasitvijo z dne 22. decembra 2003 izrecno navedla nemškimi oblastem.

48 Tretjič, tožeča stranka trdi, da Komisija ni upoštevala dejstva, da ni nujno, da nastanejo novi upravičeni stroški, da bi se odobrila dodatna pomoč poleg že dodeljene. Dejstvo, da je načeloma mogoče pridobiti več pomoči za isti projekt in posledično za iste upravičene stroške, naj bi izhajalo iz zadnjega stavka uvodne izjave 5 Uredbe Komisije (ES) št. 69/2001 z dne 12. januarja 2001 o uporabi členov 87 in 88 Pogodbe ES pri *de minimis* pomoči (UL L 10, str. 30). Ta rešitev naj bi bila uporabljena za regionalne pomoči, s pridržkom spoštovanja zgornje meje pomoči 35 %, ki je določena v skladu z določbami večsektorskega okvira. Vendar naj bi bila intenzivnost pomoči 35 % v obravnavanem primeru skladna s skupnim trgom, glede na to, da naj ne bi bil uporabljen dejavnik „stanja konkurence“ 0,75, ampak 1.

– Neobstoj nujnosti

49 Tožeča stranka zatrjuje, da je Komisija na področju regionalnih pomoči natančno določila in omejila merilo nujnosti tako, da je za priznanje obstoja nujnosti pomoči dovolj, da je zahtevek vložen pred začetkom izvajanja projekta. V tem smislu naj bi presoja merila nujnosti ustrezala presoji merila spodbujevalnega učinka.

50 Trdi, da se merilo datuma vložitve zahtevka za pomoč uporablja tudi v primeru spremembe dodeljene pomoči, in poudarja, da Komisija sama priznava, da možnost povišanja pomoči, ki izhaja iz sodne prakse Sodišča prve stopnje, ni pridržana le za primer povsem novega projekta. Poleg primerov, ki jih je izpostavila Komisija, v skladu s katerimi se lahko dodeli sprememba pomoči ali nadomestna pomoč, je treba dodati, da se glede odobritve, tako kot v obravnavanem primeru, kjer je Komisija nepravilno

presodila trg, zahteva enotna skupna prakse Komisije ter da je treba ugotoviti, da nacionalni upravni postopek še ni končan.

- 51 Razlaga Komisije v zvezi s pojmom nujnosti iz uvodne izjave 39 Odločbe naj bi bila napačna, saj naj Komisija ne bi upoštevala dejstva, da je morala tožeča stranka, v skladu z določbami veljavne nacionalne zakonodaje, projekt dokončati v 36 mesecih, torej pred 1. januarjem 2005, da ne bi izgubila celotne pomoči. Protislovno naj bi bilo od tožeče stranke zahtevati, da izvede projekt v določenem časovnem obdobju, glede na to, da izvedba znotraj predpisanega roka povzroči izgubo možnosti odobritve povišanja pomoči. Takšen pristop, ki predvideva možnost spremembe pomoči ali pridobitev dodatne pomoči, naj bi bil v nasprotju s sodno prakso Sodišča prve stopnje.

– Opredelitev obravnavanih pomoči kot pomoči za tekoče poslovanje

- 52 Tožeča stranka trdi, da je opredelitev obravnavanih pomoči, ki izhaja iz Odločbe Komisije, kot pomoči za tekoče poslovanje napačna, ker se priglasitev Zvezne republike Nemčije nanaša na regionalno pomoč ter na vse podatke v zvezi z večsektorskim okvirom, ki jih je Zvezna republika Nemčija posredovala Komisiji.

- 53 Komisija predlaga, naj se tožbeni razlog, ki ga navaja tožeča stranka, zavrne.

Presoja Sodišča prve stopnje

– Dopustnost tožbenega razloga

- ⁵⁴ Spomniti je treba, da člen 44(1) Poslovnika Sodišča prve stopnje določa, da mora tožba vsebovati kratek povzetek tožbenih razlogov. Ti morajo biti dovolj jasni in natančni, da omogočijo toženi stranki pripravo obrambe, Sodišču prve stopnje pa, da o tožbi po potrebi presodi tudi brez dodatnih podatkov. V tožbi mora biti pojasnjena vsebina tožbenega razloga, na katerem temelji tožba, tako da zgolj z njegovo abstraktno navedbo zahteve iz Poslovnika Sodišča prve stopnje niso izpolnjene (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 12. januarja 1995 v zadevi Viho proti Komisiji, T-102/92, Recueil, str. II-17, točka 68, in z dne 14. maja 1998 v zadevi Mo och Domsjö proti Komisiji, T-352/94, Recueil, str. II-1989, točka 333).
- ⁵⁵ Podobna kršitev člena 44(1) Poslovnika spada med procesne predpostavke, ki jih lahko Sodišče prve stopnje v skladu s členom 113 navedenega poslovnika po uradni dolžnosti po zaslišanju strank in kadarkoli med postopkom preizkusi (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 10. julija 1990 v zadevi Automec proti Komisiji, T-64/89, Recueil, str. II-367, točki 73 in 74, in z dne 13. decembra 1995 v zadevi Exporteurs in Levende Varkens in drugi proti Komisiji, T-481/93 in T-484/93, Recueil, str. II-2941, točka 75).
- ⁵⁶ V obravnavanem primeru je treba ugotoviti, da se je tožeča stranka le sklicevala na kršitev člena 88 ES, ne da bi v utemeljitev svoje trditve navedla kakršenkoli dokaz. Tožeča stranka glede tega na obravnavi kljub vprašanju Sodišča prve stopnje ni navedla nobenega pojasnila.

57 V teh okoliščinah je treba zadevni tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 88 ES, zavrniti.

– Utemeljenost tožbenega razloga

58 Ni sporno, da je Komisija štela, da nobene od izjem iz člena 87(2) in (3) ES ni mogoče uporabiti za državno pomoč v višini 3.936.947 EUR, ki jo je Zvezna republika Nemčija nameravala dodeliti tožeči stranki, in da mora biti pomoč zato razglašena za nezdružljivo s skupnim trgovom.

59 Iz zgradbe Odločbe in vsebine njenih uvodnih izjav izhaja, da odločitev Komisije temelji na dveh različnih razlogih, in sicer na neobstoju spodbude in neobstoju nujnosti sporne pomoči. Komisija tako v uvodni izjavi 20 Odločbe dodaja, da „pri pomoči nista izpolnjena dva bistvena pogoja: spodbujevalni učinek in nujnost“.

60 Čeprav se lahko v določenih primerih pogoja glede skladnosti pomoči prekrivata, imata vsak svoj pomen, tako da je treba ta dva razloga iz Odločbe, in sicer neobstoju spodbude in neobstoju nujnosti, šteti za avtonomna. Tožeča stranka v okviru obravnavanega tožbenega razloga za razglasitev ničnosti Odločbe izpodbija vsak omenjeni razlog posebej.

61 Na obravnavi sta stranki med zaslišanjem potrdili takšno razumevanje vsebine Odločbe in to, da je treba pogoja spodbujevalnega učinka in nujnosti pomoči obravnavati skupaj, da bi se lahko priznala združljivost pomoči s skupnim trgom, kar je bilo na obravnavi vpisano v zapisnik.

62 Na tej točki je treba spomniti, da če določeni razlogi odločitve zadostujejo, da jo pravno utemeljijo, potem napake v zvezi z drugimi razlogi tega akta v nobenem primeru ne vplivajo na njegov izrek (glej po analogiji sodbo Sodišča z dne 12. julija 2001 v zadevi Komisija in Francija proti TF1, C-302/99 P in C-308/99 P, Recueil, str. I-5603, točke od 26 do 29, in sodbo Sodišča prve stopnje z dne 14. decembra 2005 v zadevi General Electric proti Komisiji, T-210/01, ZOdl., str. II-5575, točka 42). Poleg tega je treba, če izrek odločbe Komisije temelji na več razlogih, med katerimi vsak zadostuje za utemeljitev tega izreka, tak akt načeloma razglasiti za ničen samo, če je vsak od teh razlogov nezakonit. V tem primeru napaka ali druga nezakonitost, ki bi vplivala le na enega izmed razlogov, ne bi mogla zadostovati za utemeljitev razglasitve ničnosti sporne odločbe, saj taka napaka ne bi mogla odločilno vplivati na izrek, ki ga je sprejela institucija, ki je tako odločbo izdala (glej po analogiji v točki 45 zgoraj navedeno sodbo Graphischer Maschinenbau proti Komisiji, točke od 49 do 51, in zgoraj navedeno sodbo General Electric proti Komisiji, točka 43).

63 V teh okoliščinah je treba najprej preučiti očitke tožeče stranke v zvezi z drugim razlogom Odločbe o neobstoju nujnosti sporne pomoči, ki so bili izpostavljeni v tožbenem razlogu kršitve člena 87(3)(a) in (c) ES.

64 Ta člen določa, da se lahko za združljivo s skupnim trgovin šteje:

„a) pomoč za pospeševanje gospodarskega razvoja območij, kjer je življenjska raven izjemno nizka ali kjer je podzaposlenost velika;

[...]

c) pomoč za pospeševanje razvoja določenih gospodarskih dejavnosti ali določenih gospodarskih območij, kadar takšna pomoč ne spreminja trgovinskih pogojev v obsegu, ki bi bil v nasprotju s skupnimi interesi;

[...]“

65 Kot je Komisija navedla v uvodni izjavi 36 Odločbe, lahko označi pomoč kot združljivo s členom 87(3) ES le, če lahko potrdi, da pomoč pripomore k uresničitvi enega od omenjenih ciljev, ki jih upravičeno podjetje v običajnih tržnih pogojih s svojimi ukrepi ne bi moglo doseči. Povedano drugače, državam članicam se ne sme dovoliti, da opravijo izplačila, ki bi izboljšala finančni položaj podjetja, ki prejema pomoč, ne da bi bila ta nujna za uresničenje ciljev iz člena 87(3) ES (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 17. septembra 1980 v zadevi Philip Morris Holland proti Komisiji, 730/79, Recueil, str. 2671, točka 17).

- 66 Tako ni mogoče sprejeti, da omejevalni učinki pomoči, zlasti njena višina, presegajo tisto, kar je nujno, da se s pomočjo doseže cilje, ki jih Pogodba dovoljuje (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 22. marca 1977 v zadevi Iannelli & Volpi, 74/76, Recueil, str. 557, točka 15).
- 67 Iz Odločbe izhaja, da je Komisija neobstoje nujnosti sporne pomoči ugotovila predvsem na podlagi dveh objektivnih ugotovitev.
- 68 Prvič, Komisija je navedla, da pomoč v višini 3.936.947 EUR, ki jo je Zvezna republika Nemčija priglasila 22. decembra 2003, ne zadeva niti novega naložbenega projekta tožeče stranke niti nastanka novih delovnih mest, ampak se nanaša zgolj na izgradnjo proizvodnega objekta za usmerjene pramenske plošče, ki je bila predmet priglasitve z dne 22. decembra 2000.
- 69 Ne da bi tožeča stranka temu ugovarjala, se je Komisija v svojih vlogah sklicevala tudi na stavek iz točke 3.2.2 priglasitve z dne 22. decembra 2003, v skladu s katerim so „vse subvencionirane naložbe omejene na začetno zahtevane naložbe“. Iz številčnih podatkov iz točke 3.3.1 priglasitve izhaja, da je višina sporne pomoči enaka 3,5% stroškov začetne naložbe, ki je intenzivnost pomoči povišala z 31,5 na 35% navedenih stroškov.
- 70 Drugič, Komisija je upoštevala dejstvo, da je tožeča stranka naložbeni projekt izgradnje proizvodnega objekta za usmerjene pramenske plošče v celoti izvedla z odobreno

subvencijo v višini 35,43 milijona EUR, kar predstavlja intenzivnost pomoči 31,5 % naložbenih stroškov, in sicer veliko pred drugo priglasitvijo z dne 22. decembra 2003.

- 71 Med strankama tudi ni sporno, da je tožeča stranka nadaljevala s svojimi dejavnostmi tudi po tem, ko je pridobila le pomoč z intenzivnostjo 31,5 %, in da so se dela za izgradnjo zgoraj navedenega objekta, ki so se začela februarja 2000, v celoti zaključila konec januarja 2003, kar je skoraj eno leto pred drugo priglasitvijo.
- 72 Komisija je iz te druge okoliščine sklepala, da je poslovanje podjetja Kronoply rentabilno ali da podjetje nikakor ni odvisno od nadaljnjih pomoči in da bi bila vsaka nadaljnja pomoč v tej fazi za tožečo stranko nepričakovana pridobitev (uvodna izjava 39 Odločbe).
- 73 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da tožeča stranka ne zatrjuje, da je celotna izvedba zadevnega naložbenega projekta na koncu privedla do dodatnih stroškov, ki jih je morala financirati iz lastnih sredstev ali na podlagi posojila in ki bi poslabšalo njen finančni položaj. Tožeča stranka torej ni dokazala, da je bila dodatna pomoč v višini 3.936.947 EUR, ki je bila priglašena Komisiji 22. decembra 2003, zanjo ekonomsko nujna za celotno izvedbo zadevnega naložbenega projekta.
- 74 Iz tega sledi, da je Komisija v teh okoliščinah pravilno štela, da sporna pomoč od upravičenca ne zahteva niti nasprotne dajatve niti prispevka k cilju skupnega interesa in da gre torej za pomoč tekočega poslovanja, namenjeno kritju tekočih stroškov, ki bi jih običajno družba Kronoply morala nositi sama, in da se je zato ne sme odobriti.

- 75 V zvezi s tem je treba spomniti, da pomoči za tekoče poslovanje, in sicer pomoči, ki naj bi podjetju omogočile zmanjšanje stroškov, ki ga sicer bremenijo v okviru izvajanja tekočih poslov ali splošnih dejavnosti, načeloma izkrivljajo pogoje konkurence (glej sodbo Sodišča z dne 19. septembra 2000 v zadevi Nemčija proti Komisiji, C-156/98, Recueil, str. I-6857, točka 30 in navedena sodna praksa).
- 76 Nobena od trditev tožeče stranke ne more vplivati na odločitev, navedeno v točki 74 zgoraj.
- 77 Prvič, tožeča stranka navaja, da iz prakse odločanja Komisije, kot je povzeta v Smernicah, izhaja, da tako kot za spodbujevalni učinek zadošča tudi za pomoč, da se označi za nujno, če je nacionalni zahtevek za dodelitev pomoči vložen pred začetkom izvajanja naložbenega projekta.
- 78 Vendar je treba ugotoviti, da se tožeča stranka ni sklicevala na nobene odločbe Komisije, ki bi potrjevale zatrjevano prakso, in da nasprotno iz preizkusa Odločbe izhaja, da se točka 4.2, tretji odstavek, zadevnih smernic nanaša le na pogoj spodbujevalnega učinka pomoči.
- 79 V skladu s to določbo „morajo sheme pomoči predvideti, da se vloga za pomoč vloži pred začetkom izvajanja projekta“.

- 80 Opozoriti je treba, da se ta določba nanaša na okoliščino časovnega zaporedja in da torej napotuje na preizkus *ratione temporis*, ki je za presojo spodbujevalnega učinka povsem primeren. To presojo je namreč treba opraviti glede na odločitev za naložbo zadevnega podjetja, ki pomeni začetek dinamičnega procesa, ki ga pomeni širitvena naložba, kot je tista, ki jo je opravila tožeča stranka.
- 81 Iz uvodne izjave 30 Odločbe izhaja, da naj bi se s preizkusom merila iz točke 4.2 poskušalo preveriti spodbujevalni učinek, ne da bi pri tem preveč vplivali na naložbo z obširno preiskavo vseh gospodarskih vidikov naložbene odločitve prejemnika pomoči, ki bi se lahko izkazala za zelo težavno in/ali dolgotrajno. Navedeni pomislek pojasnjuje, da sama ugotovitev predhodnosti zahtevka za pomoč glede na začetek izvajanja naložbenega projekta po mnenju Komisije dovoljuje, da se domneva obstoj spodbujevalnega učinka.
- 82 Nasprotno, vprašanje, ki je postavljeno v okviru tega spora glede pogoja nujnosti pomoči je vprašanje presoje dejanskih pogojev v zvezi z izvedbo zadevnega naložbenega projekta in obstoja nasprotne dajatve tožeče stranke, ki bi upravičevala pridobitev dodatne pomoči, ki je bila priglašena 22. decembra 2003.
- 83 Navedbe tožeče stranke se v bistvu nanašajo na to, da se objektivni in vsebinski pogoj nujnosti pomoči presoja s povsem formalnim merilom, česar ni mogoče sprejeti.

- 84 Drugič, tožeča stranka trdi, da Komisija pri razlagi pojma nujnost pomoči ni upoštevala dejstva, da je morala tožeča stranka, da ne bi izgubila celotne pomoči, v skladu z določbami veljavne nacionalne zakonodaje projekt zaključiti v 36 mesecih in sicer pred 1. januarjem 2005, s čimer je zanikala sodno prakso Sodišča prve stopnje, ki predvideva možnost povišanja že dodeljene pomoči.
- 85 Ni sporno, da ima država članica po priglasitvi pomoči in odobritvi Komisije možnost, da priklasi projekt, s katerim namerava upravičenemu podjetju dodeliti novo ali spremeniti že dodeljeno pomoč (sodba Sodišča prve stopnje z dne 30. januarja 2002 v zadevi Nuove Industrie Molisane proti Komisiji, T-212/00, Recueil, str. II-347, točka 47, in v točki 9 zgoraj navedeni sklep Kronoply proti Komisiji, točka 50). Nova priglasitev je podvržena nadzoru Komisije, ki lahko po preizkusu pogojev iz člena 87(2) in (3) ES pomoč označi za združljivo s skupnim trgom (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Nuove Industrie Molisane proti Komisiji, točka 46).
- 86 Komisija se, ne da bi to možnost držav članic zanikala, nanjo izrecno sklicuje v uvodni izjavi 24 Odločbe. Komisija jasno priznava, da se lahko za isti naložbeni projekt združi več pomoči, vendar pod pogojem, da je vsaka izmed njih združljiva s skupnim trgom in je torej spoštovan pogoj nujnosti pomoči.
- 87 Poleg tega, kot v svojih vlogah pravilno poudarja Komisija, dejstvo, da nacionalna zakonodaja določa, da mora biti projekt izveden v določenem roku, samodejno ne povzroči izgube možnosti, da se po izteku navedenega roka zaprosi ali odobri povišanje pomoči, že dodeljene za ta projekt.

- 88 Tako je dopustno, da država članica, po izteku v nacionalni zakonodaji določenega roka, priglasi Komisiji dodatno pomoč za zadevni projekt, katerega izvajanje je zaradi zunanjih, nepredvidljivih dejavnikov povzročilo dodatne stroške.
- 89 V takšnem primeru mora Komisija ugotoviti, ali je mogoče priglašeno dopolnilno pomoč šteti za nujno, tako da za regionalne pomoči, ki spadajo v večsektorski okvir, zlasti upošteva zgornjo mejo intenzivnosti veljavne pomoči.
- 90 Komisija je v obravnavanem primeru le pravilno ugotovila, da je tožeča stranka zadevni naložbeni projekt z začetno odobreno pomočjo in pred prigrasitvijo sporne pomoči izvedla v celoti.
- 91 Treba je namreč spomniti, da tožeča stranka nikoli ni zatrjevala, da je izvedba zadevnega naložbenega projekta, torej enega izmed ciljev iz člena 87(3) ES, povzročila povišanje stroškov ter da je nameravano povišanje začetne pomoči v višini 3.936.947 EUR, ki je bila priglašena Komisiji 22. decembra 2003, delno ali v celoti nadomestilo to povišanje stroškov ter da ga je zato treba v okviru tega ukrepa šteti za nujno.

92 Tožeča stranka zatrjuje le, da mora biti dodatna pomoč, ki je namenjena naložbenemu projektu, odobrena v primeru, ko, kot v obravnavanem primeru:

- je Komisija v odločbi, s katero je začetno pomoč označila za združljivo, napačno ocenila trg zadevnih proizvodov;

- se zahteva enotno prakso pri odobritvi pomoči glede tega trga;

- nacionalni upravni postopek glede prvotnega zahtevka pomoči še ni končan.

93 Poudariti je treba, po eni strani, da hipotetična trditev, da je Komisija napačno ocenila trg zadevnih izdelkov, nasprotuje potrditvi natančnosti podatkov, ki so jih posredovali nemški organi, na podlagi katerih je bila sprejeta Odločba z dne 3. julija 2001. Po drugi strani so razmišljanja tožeče stranke, ki so navedena v prejšnji točki, z vidika pogoja nujnosti pomoči, kot je opredeljena v točkah 65 in 66 te sodbe, popolnoma nepomembna.

94 Iz spisa dejansko izhaja, da se s priglašeno sporno pomočjo želi zgolj doseči 35 % intenzivnost pomoči, ki ustreza prvotnemu zahtevku pomoči, saj se tožeča stranka očitno ni strinjala z določitvijo koeficienta 0,75 za dejavnik „stanje konkurence“,

ker je Komisija glede projekta priglašene pomoči v korist konkurenčne družbe Glunz AG v odločbi glede pomoči, podeljene temu podjetju, sprejeti nekaj tednov po Odločbi z dne 3. julija 2001, priznala koeficient 1.

- 95 Tretjič, tožeča stranka ugovarja, da se je sporna pomoč označila kot pomoč za tekoče poslovanje, pri čemer se je sklicevala predvsem na besedilo priglasitve z dne 22. decembra 2003.
- 96 Vendar je treba poudariti, da zgolj dejstvo, da se priglasitev države članice „nanaša“ na regionalno naložbeno pomoč, ne pomeni, da zadevni ukrep ne more biti pomoč za tekoče poslovanje.
- 97 Spomniti je treba, da je izvajanje sistema nadzora državnih pomoči, kot izhaja iz člena 88 ES in iz sodne prakse, ki se nanj nanaša, predvsem v pristojnosti Komisije, ki ima pri uporabi člena 87(3) ES široko diskrecijsko pravico, katere izvajanje vključuje gospodarsko in družbeno presojo, ki ju je treba izvesti glede na položaj v Skupnosti (sodba Sodišča z dne 21. marca 1991 v zadevi Italija proti Komisiji, C-303/88, Recueil, str. I-1433, točka 34, in v točki 75 zgoraj navedena sodba Nemčija proti Komisiji, točka 67).
- 98 Komisija je v obravnavanem primeru pravilno štela, da pogoj nujnosti pomoči ni izpolnjen in da je treba sporno pomoč opredeliti kot pomoč za tekoče poslovanje, saj je bila dodeljena ne da bi se zahtevala nasprotna storitev prejemnika pomoči in je bila namenjena izboljšanju njegovega finančnega položaja.

99 Iz navedenih ugotovitev izhaja, da tožeča stranka ni dokazala, da je Komisija napačno sklepala o neobstoju nujnosti pomoči.

100 V teh okoliščinah, tudi če bi predpostavljali, da je Komisija napačno štela, da sporna pomoč v posebnih okoliščinah obravnavanega primera – za katere je značilna priglasitev dopolnilne pomoči glede že odobrenega naložbenega projekta in ki tvorijo neločljivo gospodarsko celoto – ne izpolnjuje pogoja spodbujevalnega učinka, je treba ugotoviti, da bi v skladu s stališči iz zgoraj navedenih točk od 59 do 62 Odločba ostala utemeljena že samo na podlagi tega, da je bil ugotovljen neobstoj nujnosti pomoči.

101 Iz navedenega sledi, da je treba tožbeni razlog glede kršitve člena 87(3)(a) in (c) ES ter Smernic zavrni.

Tožbeni razlog glede očitnih napak Komisije pri ugotavljanju dejanskega stanja

Trditve strank

102 Tožeča stranka trdi, prvič, da je Komisija v uvodni izjavi 22 Odločbe napačno navedla, da je v okviru postopka N 813/2000 priznala upoštevnost navedb, ki jih je predložila Zvezna republika Nemčija, in se strinjala z njenimi zaključki glede trga zadevnih

proizvodov. Iz Odločbe Komisije z dne 3. julija 2001 naj bi jasno izhajalo, da se Komisija in Zvezna republika Nemčija nista strinjali glede tega, ali bila je naložba izvedena na trgu v upadanju ali ne.

- 103 Drugič, zatrjuje, da ne drži navedba, ki je tudi v uvodni izjavi 22 Odločbe, da sta Odločbo Komisije z dne 3. julija 2001 sprejeli tako Zvezna republika Nemčija kot tožeča stranka. Dejstva, da zoper to odločbo, s katero je bila pomoč v celoti označena za združljivo, ni bila vložena pritožba, ni mogoče razlagati v smislu njenega sprejetja, ker naj bi bila taka pritožba, zaradi neobstoja pravnega interesa, nedopustna. Poleg tega bi morala tožeča stranka v skladu z nacionalno zakonodajo izpolniti pravno obveznost, da v 36 mesecih po odobritvi Komisije priglašeni projekt izvrši.
- 104 Tretjič, tožeča stranka trdi, da je Komisija v Odločbi napačno navedla, da ji je bila intenzivnost pomoči v višini 35 % že zavrnjena. Tožeča stranka meni, da se razlika med intenzivnostjo pomoči v višini 31,5 %, ki je bila odobrena z Odločbo z dne 3. julija 2001, in intenzivnostjo pomoči v višini 35 %, ki izhaja iz pravilne uporabe večsektorskega okvira, pred priglasitvijo z dne 22. decembra 2003 še ni obravnavala v postopku za državne pomoči in da je Komisija šele v Odločbi zavrnila (skupno) intenzivnost pomoči v višini 35 %.
- 105 Četrtrič opozarja, da Komisija v okviru preizkusa obstoja spodbujevalnega učinka pomoči in torej dejstva, da je bil zahtevek za pomoč vložen pred začetkom izvajanja projekta, v Odločbi ni nikoli omenila datuma zahtevka za pomoč, to je 28. januar 2000. Komisija naj bi se torej opirala na nepopolno ugotovljeno dejansko stanje.

106 Tožeča stranka zaključí, da če bi Komisija pravilno ugotovila dejansko stanje, bi sprejela drugačno odločitev, in da njene očitne napake, storjene pri ugotavljanju dejstev, že same zadostujejo, da se Odločba razglasi za nično.

107 Komisija predlaga, naj se tožbeni razlog, ki ga navaja tožeča stranka, zavrne.

Presoja Sodišča prve stopnje

108 Iz sodne prakse izhaja, da za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta ne zadošča, da se ugotovi, da so v njem napačno presojena dejstva, ampak mora ta napaka tudi vplivati na vsebino samega akta ali, povedano drugače, če te napake ne bi bilo, bi se z aktom sprejela drugačna odločitev (glej v tem smislu sodbe Sodišča prve stopnje z dne 2. maja 1995 v zadevi NTN Corporation in Koyo Seiko proti Svetu, T-163/94 in T-165/94, Recueil, str. II-1381, točka 115; z dne 28. oktobra 2004 v zadevi Shanghai Teraoka Electronic proti Svetu, T-35/01, ZOdl., str. II-3663, točka 167, in z dne 14. marca 2007 v zadevi Aluminium Silicon Mill Products proti Svetu, T-107/04, ZOdl., str. II-669, točka 66).

109 V obravnavanem primeru zadošča ugotovitev, da bi – tudi ob predpostavki, da bi Komisija pri ugotavljanju dejanskega stanja storila štiri napake, ki jih zatrjuje tožeča stranka – odločitev glede neobstoja nujnosti pomoči ostala utemeljena glede na dejstva, navedena v točkah od 68 do 74 te sodbe.

- 110 Štiri domnevne napake glede dejanskega stanja, ki naj bi jih Komisija v Odločbi storila, in sicer glede omembe priznanja upoštevnosti podatkov, ki jih je posredovala Zvezna republika Nemčija, glede sprejetja Odločbe z dne 3. julija 2001, glede zavrnitve intenzivnosti pomoči v višini 35 % in glede neomembe natančnega datuma vložitve prvotnega zahtevka za pomoč, nimajo namreč nobenega učinka na navedeno odločitev in v njej navedeno označitev sporne pomoči za nezdružljivo.
- 111 V teh okoliščinah je treba zadevni tožbeni razlog v vsakem primeru zavrniti kot brezpredmeten.

Tožbeni razlog glede očitnih napak Komisije pri presoji dejstev in zlorabe pooblastil

Trditve strank

- 112 Tožeča stranka trdi, da je Komisija očitno napačno presodila merilo spodbujevalnega učinka, saj ni preučila merila iz točke 4.2 Smernic in ni upoštevala dejstva, da je bila tožeča stranka dolžna na podlagi nacionalnih zakonov, ki jih je Komisija odobrila, projekt izvesti v določenem časovnem obdobju. V Odločbi naj bi Komisija med drugim oporekala sodni praksi Sodišča prve stopnje, v skladu s katero naj bi bilo mogoče podeliti drugo pomoč ali spremeniti že dodeljeno pomoč.

113 Komisija naj tudi ne bi uporabila diskrecijske pravice, kot jo je potrdilo Sodišče prve stopnje v zgoraj navedeni sodni praksi in kot je določena v členu 9 Uredbe št. 659/1999.

114 S tem, da naj bi Komisija, preden je prejela priglasitev Nemčije, celotno Odločbo utemeljevala zgolj z dejstvom, da je bil projekt izveden z intenzivnostjo pomoči v višini 31,5 %, naj bi se jasno pokazal njen namen, da doseže določen rezultat z utemeljevanjem Odločbe zgolj z vsebinskimi okoliščinami, ne da bi jih na pravni ravni opredelila ali presodila. Namen opustitve presoje merila spodbujevalnega učinka naj bi bil očitno ta, da bi lahko zaključila, da takšen učinek ne obstaja. Zato je treba v navedenem prepoznati zlorabo pooblastil Komisije.

115 Komisija predlaga, naj se tožbeni razlog, ki ga navaja tožeča stranka, zavrne.

Presoja Sodišča prve stopnje

116 V zvezi s tožbenim razlogom glede obstoja očitnih napak pri presoji iz preizkusa tožbe izhaja, da je tožeča stranka v zvezi s tem navedla trditve, ki so bile že predstavljene v utemeljitev tožbenih razlogov glede kršitve člena 9 Uredbe št. 659/1999 in kršitve člena 87 ES ter Smernic.

117 Kot je bilo navedeno zgoraj, pa Odločbe ni mogoče razglasiti za nično na podlagi navedenih dveh tožbenih razlogov.

118 V zvezi s tožbenim razlogom glede zlorabe pooblastil temelji utemeljevanje tožeče stranke na trditvi, da je „namen opustitve presoje merila spodbujevalnega učinka očitno ta, da se lahko zaključi, da takšen učinek ne obstaja“ in „da je treba v navedenem prepoznati zlorabo pooblastil Komisije“.

119 Iz samega besedila Odločbe izhaja, da zadevni tožbeni razlog temelji na napačni premisi v smislu, da je Komisija dejansko preučila pogoj spodbujevalnega učinka pomoči, s tem da je obrazložila, zakaj posebne okoliščine tega primera omogočajo, da se ovrže domneva iz točke 4.2 Smernic in da se ugotovi neobstoj spodbujevalnega učinka.

120 V teh okoliščinah je treba šteti, da tožeča stranka ni dokazala, da je Komisija v obravnavanem primeru zlorabila pooblastila.

- ¹²¹ Iz zgoraj navedenega izhaja, da navedenega tožbenega razloga ni mogoče sprejeti in da je treba tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

- ¹²² V skladu s členom 87(2) Poslovnika Sodišča prve stopnje se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi Komisije naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (peti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družbi Kronoply GmbH & Co. KG se naloži plačilo stroškov.

Vilaras

Prek

Ciucă

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 14. januarja 2009.

Podpisi

Stvarno kazalo

Dejansko stanje	II - 5
Postopek in predlogi strank	II - 9
Pravo	II - 10
Tožbeni razlog kršitve člena 253 ES	II - 11
Trditve strank	II - 11
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 12
Tožbeni razlog glede kršitve določb Uredbe št. 659/1999	II - 15
Trditve strank	II - 15
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 15
Tožbeni razlog glede kršitve člena 87(3)(a) in (c) ES in člena 88 ES ter Smernic	II - 17
Trditve strank	II - 17
– Neobstoj spodbujevalnega učinka	II - 17
– Neobstoj nujnosti	II - 19
– Opredelitev obravnavanih pomoči kot pomoči za tekoče poslovanje	II - 20
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 21
– Dopustnost tožbenega razloga	II - 21
– Utemeljenost tožbenega razloga	II - 22
Tožbeni razlog glede očitnih napak Komisije pri ugotavljanju dejanskega stanja	II - 33
Trditve strank	II - 33
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 35
	II - 41

Tožbeni razlog glede očitnih napak Komisije pri presoji dejstev in zlorabe pooblastil	II - 36
Trditve strank	II - 36
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 37
Stroški	II - 39